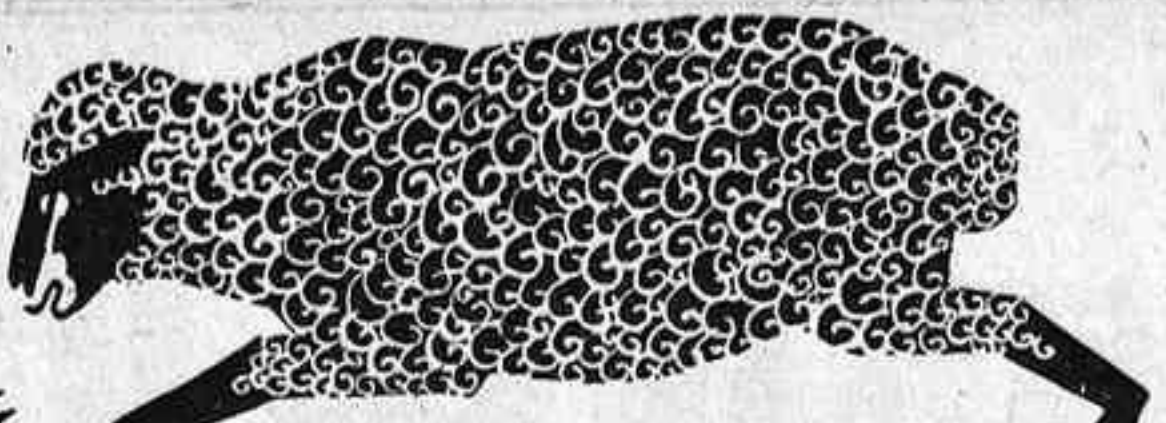

EL BE NEGRE

SETMANARI SATÍRIC.

Aquest Angel ens ha sortit més Gallardo que Ossorio.

Any I - Núm. 5

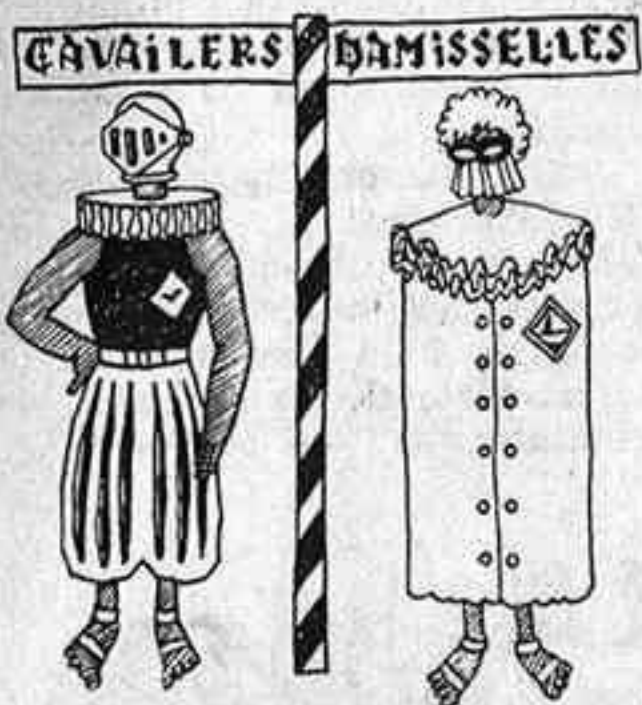
Barcelona, 7 de juliol de 1931

Preu: 15 cèntims

Els banys de St. Sebastià

L'últim baluart de la MORAL a Barcelona

Tots els Baedekers i guies de Barcelona, en esmentar les moltes construccions de l'Edat Mitjana que embelleixen la nostra ciutat, com és ara la Seu, Santa Maria del Pi, etc., n'obliden la més famosa i rara, al nostre parer: els banys de Sant Sebastià. Nosaltres els recomanem al turista: no hi perdrà el temps; veurà una mostra de balneari medieval i única al món: els banys de Sant Sebastià es troben tal com eren en temps de Joan I, «L'ama-

Vestits de bany a l'antiga usança obligatoris a Sant Sebastià.

dor de la gentilesa». Bernat Metge, cèlebre escriptor de finals del XIV i primeries del XV, els descriu, que sembla que parli d'ara:

«Los dessus dits banys de partits són per altes muralles e tapies, i herestegues que és cosa de spant; e en cadun recinte, així com si fos un càrcer, banyen homes e femnes separadament, per tal que de lur barreja e mescla no s'en ensequissen stranyes e deshonestes novitats; e uns homes negrosos e malcarats posen orde, això que ningú no fos gosat, si doncs no despenia del seu diner, passar d'una banda a l'altra: e tota la mar que envirova plena és de sutzures e scombreries e tufeja e pert fort asprament.»

Tot està igual, d'aleshores ençà; persisteix la separació més rigorosa entre els sexes. Cada barceloní, si es mira el reglament dels banys, és suposat un perfecte anarquista de l'errassa, sàtir i voluptuós. Gran honor per a la masculinitat dels barcelonins! Els estrangers que vénen, se'n meravellen. «Quin país, quins homes!».

Ara, que els banyistes de la banda «de famílies» tenen un avantatge: de servir d'honest passatemps a una colla de senyors, els quals, darrera d'una balconada, els contemplen i els comenten. És allí on el senyor Sala dona còc menjar a llurs amants i coneixences, mitjançant una retribució, que seria fugir massa de la veritat, anomenant-la mòdica.

A baix, els banyistes, com les bestioles d'un parc zoològic, poden anar i venir per la platja, però no — això sí que no — pujar a seure amb les persones que se'ls miren. No faltaria més! ¿Heu vist a cap col·lecció zoològica, que confraternitzin els espectadors amb els exemplars que s'hi ensenyen?

EL PACTE DE SANT SEBASTIÀ

S'agafa un home i una dona que no es coneixen de res: se'ls posa a la rotonda de Sant Sebastià. Es barreja i es remena. En sortirà una família.

I com que és una família, no cal dir que ja pot entrar a la platja de famílies. La conseqüència no pot ésser més lògica.

Aquest pacte de Sant Sebastià mereix l'aprovació de tothom, àdhuc de persones tant poc sospitoses com el senyor Royo Vilanova.

«El Be Negre» esmena la plana a l'Ossorio

El nostre avantprojecte de Constitució

Títol I
DE L'ESTRUCTURA NACIONAL

Hi haurà, salvant els principis d'esquerres, centres i dretes, províncies i municipis i cases de senyoretes.

Títol II
DE LA NACIONALITAT

Són espanyols: la «manola», els rectors i els magistrats, els nats en terra espanyola i els fills d'aquests desgraciats.

Títol III
DRETS I DEURES DELS ESPANYOLS

Els d'amaní amb sal i pebre i els de menjar bacallà, i tothom té el dret de rebre i té el deure de callar.

Títol IV
DEL PRESIDENT DE LA REPÚBLICA

President de la República, serà un senyor reposat, que no l'hagin engendrat a dins de cap casa pública

Títol V
DEL GOVERN

Si hi ha cas de compromís, el Govern té atribucions per passar-se pels faldons totes les lleis del país.

Títol VI
DEL PARLAMENT

Aquells que la sort enfili formaran part de les Corts, encara que siguin sords com en Rovira i Virgili.

Títol VII
DE LA JUSTÍCIA

El jutge republicà, fiscals i criminalistes, seran persones ben vistes que puguin parar la mà.

Títol VIII
DE LA HISENDA PÚBLICA

Sols podran pressupostar i es cuidaran de la duana, els senyors que tenen gana i ho saben dissimular.

Títol IX
DE LES GARANTIES DE LA CONSTITUCIÓ

Hi haurà una llei molt estreta, i uns tribunals molt decentes, perquè tots estem contents i no ens falti una pesseta.

Títol X
EXPLICACIÓ QUE DÓNA EL BE NEGRE

I aquesta Constitució, de la qual em vanaglòrio, aniria molt millor que el projecte de l'Ossorio.

Un Civil es vol emportar els diputats catalans a Madrid

El Casal Català de Madrid, que no és casal ni amb prou feines català, té, però, un president, que es diu Civil, i per si això no fos poc, es diu també Preciadós.

El Civil ha vingut a Barcelona per organitzar una mena de merienda fraternal que ell donaria a Madrid als diputats catalans. Com que en Màcia no s'ha posat gens en guàrdia davant d'aquest civil, creiem que l'homenatge tindrà lloc i fins potser que sigui lluit i tot: el Civil hi té la mà trencada en aquesta mena de festes, tal com com va demostrar-ho en els temps gloriosos de la Dictadura.

Ara, que si els diputats catalans es refien massa del Civil, és possible que tinguin de tornar a Barcelona en conducció ordinària.

Un Rubí, nat

El senyor Rubí, que encara és el cap de ceremonial de la Generalitat, s'ha ofès molt amb l'homenatge que en el número passat li dedicava EL BE NEGRE. Tant, que va agafar un exemplar del nostre periòdic i el va portar a un advocat per veure si aquest hi trobava matèria delinqüent.

Ai Rubí, Rubí! ¿per què les fas, aquestes cosetes? ¿Qui t'assegura que, un dia, EL BE NEGRE no mani a la Generalitat? Bé va manar-hi en Milà i Camps i tu li eres prou amic.

En Sunyol i Garriga és el diputat que ha obtingut més vots de Catalunya. En vista d'això, «El Be Negre» es fa seu, immediatament, el lema: esport i ciutadania.

L'execució del Vampir de Dusseldorf

Colònia, 2. — Ha estat executat el vampir de Dusseldorf. En veure que tenia el de, els Hermanos de la Paz y la Caridad de Barcelona s'han cregut que es tractava d'un noble i li han enviat una comissió formada pels senyors Albó i Martí, Marqués de Mariano, Juanite Marsans, Puig i Alfonso, José de Peray i el procurador Cadira i Menta, per a enllocir-li els darrers moments. Li portaven un tortell del Forn de Sant Jaume, un disc de Agua, azucarillos y aguardiente i tres medalletes beneides pel bisbe Cine Urquinaona.

En vista que el vampir tenia tan poca sang blava com el mateix Marsans, els Hermanos de la Paz y la Caridad s'han menjat el tortell, han regalat les medalletes als cascos d'acer i quan anaven a enviar el disc, dedicat, al senyor Hitler, s'han trobat que el senyor Albó i Martí ja se l'havia polit.

EL BE A LA CIBELES

(Del nostre enviat especialíssim.)

Madrid, 6.—Dimecres va arribar de Barcelona l'Alcalde senyor Aiguader. El vàrem anar a rebre a l'estació, i ens va dir, abans que res:

—Sóc optimista.

Dijous, en Prieto va rebre els comissionats de l'Ajuntament barceloní i els va donar a entendre que allò dels quinze milions s'ho haurien de pintar.

A la sortida de l'entrevista, el senyor Aiguader va fer les següents interessants manifestacions:

—Sóc optimista.

Divendres, el ministre d'Hisenda, amb la seva reconeguda diplomàcia, va dir, referint-se a la delegació barcelonina:

—Que vagin a cobrar a mar! Al vespre, el doctor Aiguader va cridar els periodistes, i els hi va declarar, sense embuts:

—Sóc optimista.

En Domènec Pallerola o Domènec de Bellmunt, que és un refinat i que a Madrid es fa dir Domingo de Belmonte, i que una vegada va portar Carles Capdevila a un restaurant de París que es deia «Au rendez-vous des gourmets», i el pobre Capdevila va haver-se de menjar allò que a les fondes decentes acostumen a reservar pels gossos, ha tingut un d'aquests moments felixos d'home de món, i ha acompanyat el ministre d'Economia Nicolau d'Oliver a una taverneta del carrer de la Corredora Baja, d'aquelles que lliguen les tasses de cafè i les culleres amb una cadeneta perquè els clients no se les emportin.

Nicolau, que és un gran demòcrata, va arrufar el nas, però va fer el cor fort, els varen servir sis plats, Domènec Pallerola va menjar com un llop i va cantar les excel·lències de la cuina.

En pagar la nota, Nicolau és va treure la cartera i amb gran esverament va veure que la despesa de tots dos noms pujava vuitanta-cinc cèntims.

Nicolau, tendrament, per no ofendre Pallerola, va dir:

—Ja està bé que fem Economia, però potser en fem un gra massa.

En aquest moment crític va entrar un xafarder d'aquests que ho saben tot, i va anar a trobar l'amo del Restaurant, que s'estava gratant la samarreta amb una forquilla, i va dir:

—Pero carajo! Paco! ¿sabes quién tienes ahí! ¿Pues no te has enterado todavía? Pues si es el mismísimo, el casi nada hombre! El excelentísimo señor ministro de Economía, don Nicolás de Oliver!

Aleshores l'amo, es va tirar cinc tovallons a l'esquena, es va doblegar com un conill, i va dir:

—Pero señor ministro, por Dios, repita usted! No me des-

precie este pepito de solomillo. ¡No me olvidaba yo de los cigarrros!

El pobre Nicolau vermell, completament desinflat, va tenir de firmar sis albums de paper d'estrassa, i va fugir del local escorregut, mentre la gramola tocava la «Santa Espina» i en Domènec Pallerola repartia targetes als clients i unes fotografies en les quals està el retratat amb el dictadoret Bosch i Pinyol, tots dos despallats fins a cintura, i en el moment que el dictadoret rep una pinya molt directa del nostre estimat Domènec.

L'Indalécio Prieto ha dit que si feien cap del govern a en Lerroux, ell li saltaria de peus al ventre, li rosegaria la freixura i li tiraria plom fos al sotabarba.

En Lerroux, agradablement sorprès per aquestes manifestacions, ha declarat:

—Este Prieto me ha puesto en un aprieto.

En veure que les ovelles se li esgarriaven, l'Alcalde Zamora ha fet dir dotze misses a les Calatraves, (13'30 ptes., del fons de reptils) perquè la Providència ho arregli. I la Providència, per aquest preu tan mòdic, li ho ha arreglat, de tal manera, que si el volum de llurs panxes els ho haguessin permès, els senyors Lerroux i Prieto ja s'haurien abraçat, a hores d'ara.

— Si ara no em volen per a President del Govern, això hauria estat un drama amb cinc actes.

Al hall del Palace Lluhi i Valls, ha estat sorprès per tres reporters taurins.

—Dura faena eh?

—Psè, psè, (ha respost en Lluhi).

—Pero vamos, mucha plata...

—Hombres, plata!

—I mujeres eh?...

—No sean ustedes «orejudos»

—en sentir l'adjectiu «orejudos»

els reporters s'han adonat de la planxa, i han vist que no es tractava precisament del Cagancho sinó del Cap d'Hisenda de Barcelona, Diputat de les Constitucions, Joan Lluhi i Valls.

—Pero señor ministro, por Dios, repita usted! No me des-

El senyor Miró i Trempat, més Trempat que Miró, es dedica a fer friccions a les dames que es passen pel Palace, amb l'excusa d'ofèrir-les la construcció d'una casa barata.

A les penyes del Palace han notat que el Dr. Aiguader i Miró bevia cognac «tres cepas» i es dedicava a fer el nas per les taules de la concurrència; això ha motivat l'últim xisto madrileny que traduït al català fa així: «Aquest senyor és més Miró que Aiguader.»

La cursa d'obstacles que a Madrid preparen a l'Estatut de Catalunya

L'èxit dels sense feina

El programa d'aquesta setmana

Ha estat vertaderament un èxit que ha sorprès a tothom, la manera com els sense-feina, aquesta classe tan injustament desprestigiada pels burgesos, ha aconseguit alternar amb les persones refinades i del gran món, la darrera setmana. El te al Ritz va constituir el clou; fou admirable el diàleg dels sense-feina i el gerent del gran hotel.

També sembla que va cridar molt l'atenció de les dames del hall la manera com els sense-feina sucaven uns delicadíssims sandvitxos de filet en un vi negre dels més acreditats.

Va ésser també magnífica la llur entrada al Colón, rebuts pel propi senyor Plandiura, i amb el bé de Déu de reverències que els va fer la «policia de asalto» en servir-los el xampany d'honor.

En conseqüència de tot això, el Círcol dels Sense-Feina, el qual té un gran sentiment de l'existència de la República, perquè el priva d'anomenar-se Real Círculo dels Sense-Feina, com fóra el seu gust ha acordat per tots els dies de la present setmana, aquest programa de festes i de barrila que ha fet venir les llàgrimes als ulls de tots els gèneres barcelonins:

A les deu del matí, bany general amb sabó Heno de Pravia cedit alegrement pels germans de la doctrina cristiana.

A les onze. «Egssand Bacon» a l'Hostal del Sol; els ous són present de les dames de la Creu roja.

A dos quarts d'una. Cocktails variats a casa del senyor Ovito Güell, Visconde de Güell.

A dos quarts de dues: Paella a la valenciana i capella amb salsa que els ofereix la junta del Círcol del Liceo. El dinar està amenantat per balls regionals, i espectacles excitants per les artistes acomodades del music-hall Royal.

De les quatre a les set, una gran claqueta a les mantanyes russes del Maricel Park.

A les set: Un te a can Llibre amb més aguardent que te, i amb l'Himne de Riego cantat per en Marcos Redondo.

A dos quarts de vuit: sessió de cinema una mica verdet en els tallers de Cineses; juntament amb el Cine, se'ls donarà dues pastilles de xocolata i un tiquet per anar a veure l'Aquarium del Parc quan els vingui de gust.

A un quart de nou, es podran passejar per les Rambles i anar a la plaça de la República a dir penaments contra els consellers de la Generalitat.

A les nou: Aperitiu a la Fundació Bernat Metge i visita de la col·lecció de quadros de don Francesc Cambó.

A dos quarts de deu: Sopa de peix, llagosta i costelles a cal Soler de la Barceloneta amb una conferència il·lustrada amb projeccions del senyor Comas i Solà sobre qualsevol estrella poc coneguda.

A un quart d'onze: Cafè, copa i puro a casa del senyor Serra i Moret, i una sessió de jocs de mans que els dedicarà el propi senyor Serra i Moret.

A tres quarts dotze: Qualsevol cosa per fer boca al Cafè de la Rambla.

A les dotze: visita a la impremta d'El Dia Gráfico i La Noche, en la qual visita el senyor Pich i Pon els recitarà uns quants «chascarrillos» del seu repertori.

A un quart d'una: Entrada triomfal a l'Excelsior amb la Banda Municipal dirigida pel mestre Lamotte de Grignon.

A un quart de dues: Conferències particulars amb la senyora Carlota, perquè quedin contents i no prenguin mal.

A les tres: Ressonó al Grill Room, tots acompanyats de senyorettes.

A les quatre: Visita a la Farmàcia Internacional par adquirir aigua de colònia i tot el que convingui.

De les quatre en endavant el sense-feina queda lliure per tota la feina que els vingui bé, fins a les deu del matí, que es repetirà el programa, amb lleugeres variacions.

Senyores:
Anuncieu a «El Be Negre» els salts que us faci el marit. És la propaganda més eficaç.

amb el cor a la mà.

Els deu mil naps d'en Rovira

EL PITJOR, ES QUE ES VERITAT

Un regidor parla d'un altre regidor, amic seu i ex-consoci. El primer regidor forma part de la majoria. L'altre, d'una de les minories.

I diu el primer regidor: —Es un bon xicot, creieu-me. Si roba, és ben bé per necessitat.

(Per dificultats sorgides a última hora, que el lector sabrà excusar-nos, ens veiem impossibilitats de donar el nom dels protagonistes d'aquesta innocent anècdota.)

Comerciants: Anunciar a «El Be Negre» és llençar miserablement els cèntims.

UNA BROMA PESADA

Els amics, parents i coneguts del senyor Badia Malagrida participen a l'opinió pública la profunda pena amb què han vist la publicació a La Veu d'una fotografia decididament insidiosa. Segons La Veu, el senyor fotografiat era el senyor Badia Malagrida, quan, en realitat, no és altre que el conegut home de negocis de Xicagó, senyor Al Capone.

No cal dir que el desconsol dels parents, amics i coneguts del senyor Badia Malagrida és compartit per tots els ciutadans i patriotes dignes de tal nom.

ASPIRACIÓ JUSTA

En Lluís Capdevila del monclo, que espera una vacant d'en Trabal per a ocupar un lloc preeminent a l'Esquerra Republicana, gestiona que la seva obra cabdal *Memories d'un llot de matrimoni* sigui declarada de text, en totes les escoles.

No cal dir que EL BE NEGRE ajudarà amb totes les seves forces a què aquesta justa aspiració es vegi convertida en realitat.

Ja ho va dir en Marcell Domíngol: «Cal convertir els somnis en lleis.»

«VEINTE AÑOS DESPUÉS»

Al senyor Lerroux no li fa cap mena de gràcia la direcció que ha agafat la política a Catalunya. I quan en tot ocasió no s'està pas de dir-ho a les seves amistats.

—Esa Generalidad—va declarar darrerament—es una casa de orates. Si yo tuviera veinte años menos, ya los habría echado a todos por la ventana.

El senyor Lerroux sembla oblidar que si tingués vint anys de menys no seria pas ministre.

EL BON ELECTOR, VOTA DE MATÍ

Quan, el dia de les eleccions, el senyor Antoni Xirau Palau (no rieu), candidat de l'Esquerra per Barcelona, va anar a acomplir allò que en diuen els deures del ciutadà, o sigui a votar, es va trobar amb què un ciutadà, més matiner que ell, ja li havia pres el vot.

—Però, no pot ser—deia el director de L'Opinió, tot sorprès—, si de Xirau no n'hi ha cap més que jo...

Els de la mesa electoral encara riuen ara.

INDISCRECIÓNS DE LA T. S. F.

Seguint la moda iniciada darrerament, els discursos de la Festa de les Banderes celebrada diumenge al Passeig de Gràcia, foren retransmesos per la ràdio. Tot d'un plegat, els milers de radioients que escoltaven des dels bars, les tavernes i els respectius domicilis, varen oir el que segueix:

—Soldats!—deia l'Aiguader, que anava a començar el discurs. Aleshores, se senti la veu del general López Ochoa que l'interrompia:

—No hable, hombre. Ahora me toca a mi.

L'Aiguader va insistir:

—Soldats!

I el general:

—La digo que me toca a mi. Cállese, hombre. Además (abaiant la veu), por la radio se oye todo...

Efectivament, efectivament...

LA LOTERIA ELECTORAL

El senyor Rufino Carpena, autor d'El puchero nacional i candidat per Barcelona en les darreres eleccions, ha obtingut, segons canten els escrutinis, nou vots, nou.

Com sigui que la xifra de sufragis obtinguda per en Macià, que és el que ha tret la «grosassa», també acaba en nou, el senyor Rufino Carpena reclama, i no sense raó, que li tornin els diners.

CONTRASENTIT

El senyor Joan Cassanelles, prohoms de l'Esquerra, va dèxat en èxit. A més dels que obtingué en els mitjans, ara diu que el fan president de la Comissió d'Hisenda de l'Ajuntament, en substitució d'en Lluís i Vallèsca.

De totes maneres, la mamà de l'opulent regidor esquerre no ho veu pas gaire clar.

—No ho entenc—deia l'altre dia la senyora de Cassanelles—, ahir al matí, el noi va acomiadar un parcer, i al vespre, predicava en un discurs el reparatiment de la terra...

VENENT APARELLS DE RADIO

—Pensi que aquest any donaran les sessions del Congrés per ràdio.
—I no donaran les de l'Ajuntament?
—No senyor. Es fondrien les làmpares.

HOMES DE CONVICCIÓNS

L'Ayats, ex-pupí i candidat de la Lliga a Girona en les darreres eleccions, ha tingut un gest d'integritat oportunista que ha deixat parat al mateix Duran i Ventosa: vint-i-quatre hores després d'èsser elegit diputat per la Lliga, s'inscriví públicament a la *Derecha Liberal Republicana*.

—Ben mirat, sou massa fresc—li digué algú.

—Jo?—féu l'Ayats—. No sóc res més que un precursor. O si no ja veureu com, abans d'un mes, els de la Lliga em segueixen...

EL VIATGE MISTERIOS

En Lluís Companys va marxar a Madrid disposat a tirar en Nicolau d'Oliver per la finestra del ministeri d'Economia, si el cas arribava. Poc abans que en Companys agafés l'express al Baixador del Passeig de Gràcia, La Noche sortia amb un interviu fantàstic amb una *personalidad de la izquierda*, inventada de fresco, interviu destinat a preparar el terreny a l'ex-governador i futur ministre.

Però, amb aquestes, Marcell

Domingo, que era a Madria, va assabentar-se del que es preparava i envià un cotxe del ministeri amb un secretari de confiança a l'estació d'Atocha, amb l'ordre rigorosa d'endur-se'n en Companys tan bon punt posés els peus a terra.

El secretari va complir, i mitja hora després en Domingo i en Companys estaven tête-à-tête al ministeri d'Instrucció Pública. No sabem—però ho suposem—el que devien dir. El fet és que, després de l'entrevista, en Companys declarava als periodistes que havia anat a Madrid a veure una parenta llunyana i a comprar una patinette per una neboteta seva.

Però no s'ho va creure ningú. Ni l'Antoni Xirau Palau.

EL DILEMA

Perquè sembla que els ministres del gabinet provisional estan decidits, pesi a qui pesi, a presentar-se al Parlament amb el Govern íntegre, que va instaurar la República.

I com en Companys, per la seva banda, també està decidit, pesi a qui pesi, a ésser ministre, no sabem pas com s'ho arreglaran.

I mentrestant, el pobre Nicolau en remull...

UN ALTRE DILEMA

Sembla que estan encallades les obres del Foment de la Pietat Catalana a la Plaça dels Peixos.

EL BE NEGRE està esveradíssim, perquè en el seu cervell de be no ha arribat a escatir si és que s'han acabat les mises o si és que s'ha acabat la pietat catalana.

ON ES EN MALLA?

Les primeres setmanes de la República, tot era parlar d'en Malla. Que en Malla això, que en Malla allò, que en Malla el de més enllà...

Totes les calamitats que queien sobre el país eren obra d'en Malla. I en plena orgia revolucionària, en Malla desfeia Ajuntaments, els tornava a refer, els tornava a desfer, rebia deu mil paguesos cada dia i engegava a la fresca deu mil paguesos més.

I ara, tot d'un plegat, en Malla s'ha fos. ¿On és en Malla?, demana el poble. Que ens tornin en Malla!, exigeix EL BE NEGRE.

Dissabte, a les 12'17, al carrer de Claris, entre Provença i Mallorca, fou vist un ciutadà d'aspecte normal que llegia D. I. C.

El fet ha causat una pensió impressió en tot el barri.

POLÍTICA I FILOLOGIA

Hi ha en Gassol, en Ragassol i en Regàs, sol, tot sol. Com que en Gassol ja és diputat i en Ragassol a l'aigua, en Regàs volia veure's, almenys, en candidatura, amb motiu del «ballotatge». Aquesta és la raó més poderosa que invoca en Regàs:

que en Gassol i en Ragassol ja són alguna cosa, i ell, Regàs, sol, encara no ha pogut treure el nas. Confesseu que és una raó important. Una raó, sobretot, filològica.

VINGA, PARLEM D'EN PERRAMON!

Després d'haver cultivat, amb honra i profit, la correspondència pública a Manresa, com a repartidor dels que en diuen carters, Llorenç Perramon es lliurà a la correspondència privada. Els resultats no s'han fet esperar: el directori de l'Esquerra Catalana ha rebut unes cartes de Manresa i voltants, patrocinant la candidatura per al «ballotatge» de Llorenç Perramon. Les cartes són tan ben escrites, que no volem defraudar al senyor Perramon la glòria que li pertoca per haver-les redactat ell mateix. «El mèrit a qui l'ha», com diuen a Prats de Lluçanès.

Com que ja no hi queda ningú, ara més que mai a la Lliga hi cap tothom.

EN FAMILIA

Maria Lluïsa Rodríguez i Paco Madrid, en família, bé que solemnement, van discutir si era millor que ell es dedicés al teatre o a la política. La conversa va durar moltes hores i van sortir-hi a reluir per una banda Shakespeare, el teatre grec i els Pastorets, i per l'altra Disraeli, l'amic Briand, el Xa de Pèrsia («mi amigo»), i Marcell Domíngol, ultra l'auto del governador civil de Barcelona. Com que no arribaven a cap resultat positiu, car, si el teatre era fumut, la política fumadíssima, la muller de Paco Madrid, a l'últim, va fer:

—Escolta, Paquito, ¿si cries sis conills?

EN CARRASCO ES SEPARA D'EN FORMIGUERA

Els components de la raó social Carrasco i Formiguera s'han separat, per tal que el senyor Formiguera pugui dedicar a la presidència del Comitè Comanore tota l'atenció que calgui, mentre el senyor Carrasco pugui vagar als seus afers de conseller de la Generalitat.

No cal dir que la separació ha estat amistosa.

DRAMA DE FAMILIA

L'altre dia, el senyor Estelric va arribar a casa seva. Això, com vostès comprendran, no té res d'extraordinari. L'extraordinari comença amb les següents paraules que va adreçar-li la seva esposa:

—Mira, Joanet, t'han trobat la serviette.

—I ara! Si no l'he pas perduda...

—Doncs mira: aquest diari bé ho diu.

I la senyora Estelric mostrà al seu marit un retall que li enviava l'Argos de la Premsa. Es tractava de la nota d'EL BE NEGRE, en la qual, en donar compte dels objectes trobats, hi posàvem una serviette de pell de caiman, marcada amb les inicials J. E., etc.

Per on es demostra que ja no són sols en Màrius Aguilari i l'escultor Fenosa els que es prenen EL BE NEGRE seriosament.

LA DARRERA VÍCTIMA

El Marquès de Sentmenat, el qual des de la proclamació de la República s'havia imposat un enclaustrament voluntari al Casal del Perseverant, on estava a règim de pa i aigua i a dejuni complet de tota informació periodística, va donar per acabat el seu retir, diumenge passat.

En sortir al carrer va toparse de nassos amb un regiment que portava desplegada la exbandera de l'ex-règim. En veure el rojo y gualda brillants sota el blau del cel (aprèn, Màrius!) el marquès no va poder contenir l'emoció i, cridant com un esperitat, va posar-se a donar visques a Espanya, a la Monarquia, a Alfons XIII, al Cardenal Segura, al general Barrera i a en Pich i Pon.

A hores d'ara el marquès disfruta d'un repòs merescut a l'Institut Pere Mata, de Reus.

Rovira i Virgili, en mig dels neguits de la seva darrera i malaurada campanya electoral per Tarragona, va rebre un telefonema que li va fer obrir uns ulls com unes taronges. Fiquen-vos-hi:

«Arribo demà amb deu mil naps.—Ventura.»

Deu mil naps! En Rovira no cabia en la pell. ¿D'on s'ha tret aquest minyó aquests deu mil de l'ala? Tira peixet, quin broma que farem!

L'endemà va llevar-se justet per anar a rebre en Ventura i Virgili.

Arribà el tren. Quatre abraçades ben efusives i, de seguit, la gran pregunta:

—¿On són aquells deu mil naps?

—Naps? naps?—anava fent en Ventura—. ¿A quins naps us referiu, mestre?

—Home, els drets que em deuen en el vostre telefonema.

I amb mà nerviosa li atansava un paper rebregat que es tragué de la butxaca.

Ventura i Virgili, en llegirlo, esclafí:

—Mare de Déu! ¿si és una errada: en comptes de «naps» jo havia escrit «Naus». ¿ull dir que us porto deu mi' exemplars de La Nau amb manifestacions vostres, per a repartir-los a tall de propaganda.

I signava uns grans paquets, llicats amb cordills, que li duia un camàlic, darrera seu.

Rovira i Virgili caigué en basca. Quan tornà ja si anava repetint:

—Aquesta gran pega, que no vol deixar-me!

Estava consternat, i va costar Déu i ajut obtenir que no es retirés immediatament de la lluita electoral, on obtingué els resultats que tots sabem.

Esquerrances . . .	0'25
Sunyols & Sucre . . .	72
Cuecullles reunides . . .	12
Companyies de Jesús (serie A) . . .	12
Idem (serie B) . . .	—
Caputxinillos . . .	0'63
Metropolitans de Toledo . . .	0'10
Conserves Lerroxx . . .	0'5
Messianiques . . .	12.543 1/2
Estels Rics . . .	9

En general, la Borsa està molt fluixa: les Esquerrances es ressenten de les dificultats produïdes en el pagament del cupó Municipal. Un paper que ha fet bastant bon paper és el Sunyol & Sucre, que per cada lamina ha repartit un exemplar de La Rambla de Catalunya i tres terrossos de sucre picats dintre un elegant estoig de paper. Metropolitans de Toledo està a 0'10, i amb això i deu cèntims a tot arreu us donaran un llonguet.

Les víctimes de la llibertat d'ensenyament

Han anat a visitar el senyor Serra i Moret, amb motiu del recent tancament de Music-halls que extremaven la nota instructiva, una comissió de senyorettes, ara deixades sense feina: a la sortida, han donat aquesta nota a la premsa:

«El senyor Serra i Moret, que sembla un senyor molt formal i molt simpàtic, ens ha escoltat amb una atenció que bé la voldríem dels nostres públics. Mentre espera poder-nos trobar alguns senyors decentes i de compromís, ens ha autoritzat per anar dues hores cada matí a l'Ajuntament i celebrar actes de varietats a la plaça de la República; algú ha llençat la idea de posar un petit cabaret municipal, on podrien passar l'estona tots aquells que s'han d'esperar per a cobrar de l'Ajuntament. No cobrar per no cobrar, sempre seria més agradable això, que no nas les penyes preconitzades pel senyor Giralt.»

J. V. Foix, el Rojo Villanova nostrat.

—Ha vist, doctor Torredella, aquesta brometa que ens gasten amb els cupons?
—Què hi farem, Mossèn Pinyol! Es veu que han acabat les mises.

De com el senyor Borbó va fent de conspirador tancat a Fontainebleau

Les sis del matí. El senyor Borbó s'ha despertat, ha pres una aspirina i s'ha espolsat les mosques amb la cua d'un miura que sempre té penjada al capçal del llit. Entra un criat i diu:

—Majestad, hay una moza del partido que desea hablaros inmediatamente.

—Que pase.

Entra una figura vestida de Mistinguette, però amb la barba de quatre dies. El senyor Borbó es frega els ulls, es mira la «moza del partido» i diu:

—Caray, Primado, lo haces un poco fuerte!

—Majestad, todas las precauciones son pocas. La chusma encanallada me olfatea, la masonería sigue mis pasos, los esbirros de la República me acechan.

—Pero, mi querido Cardenal, eres un poco fresco, ¿qué hay de nuevo?

—Majestad, las horas de la impiedad están contadas; el general vendrá a tomar chocolate después de la misa, y os lo contará todo.

—Pues bien, que se levanten la Reina y las altezas.

Al cap d'una estoneta, en una sala i a l'alcova de casa el senyor Borbó es guarneix una capella pública. El Cardenal Segura s'ha tret tota la «crêpe de Chine» que duu, la combinació i la pintura dels llavis, s'ha ves-

ratistas catalanes me los cargo yo, y pasado mañana la ley de fugas...

—Bueno, bueno, come y calla: ya veremos cómo se portan tus conspirados. Por de pronto, me consta que Foronça se ha pasado toda la noche peinándose el bigote con las ligas de la señora de un gentilhomme que nos pone a todos en ridículo.

Després de la xocolata, tots passen al jardí i es dediquen a fer una estona de nudisme. El Cardenal Segura treu fotografies amb un Kodak, per allò que «no hay vacaciones sin Kodak».

Abans de dinar arriba el senyor Quiñones de León, que no va disfressat de res, però porta noves fresques de la conspiració. Les noves són donades per un corresponsal d'El Debate, el qual tenia una senyora a mitges amb un «alabardero», i l'«alabardero» se la hi va portar d'una manera poc correcta. Aquest corresponsal és l'home de confiança que té en Martínez Anido entre els «hermanos de la Paz y Caridad», i, naturalment, li ha arribat l'hora de venjar-se de l'«alabardero».

No sabem ben bé el que diuen els telegrams en concret, però entre altres coses revela que s'hi assegura que els monàrquics lliguen gossos amb llonganisses i que en Milà i Camps s'ha apoderat de la Generalitat de Catalunya i que en aquell moment li estan enllustrant les sabates amb la cabellera de'n Ventura i Gassol.

El senyor Borbó i els seus, que encara estaven fent nuçisme, s'han posat les samarretes i els elàstics i han telefonat al president de la República francesa que els enviés uns quants avions per arribar-se a Hendaia.

El president de la República francesa ha contestat que no tenia ordres superiors.

El dinar ha anat una mica magre.

A les quatre de la tarda han arribat més conspiradors i més aristòcrates.

Una comissió de capellans de Fontainebleau, que estan molt agraïts a monsieur Alfonso perquè l'altre dia va anar a un casinet que tenen i els va fer joc de mans amb una lligacama, una sota de copes i una moneda de deu cèntims, li han enviat un taüt de tamany natural, en el qual reposa el cadàver de la República vestida de terciària franciscana.

A les vuit del vespre han començat a saber les notícies oficials de com el senyor Aiguader ha arreglat la qüestió del cupó de l'Ajuntament. El senyor Borbó s'ha encarat amb el general i li ha dit:

—Anido, eres un botarate. Després d'aquestes paraules, el senyor Borbó ha clavat una guitzeta al ventre del general, i el Primat ha fugit amb la caixeta de les ànimes sense tenir temps de maquillar-se.

—Les nenes i els nens del senyor Borbó s'han posat a plorar perquè no els duien al cine.

A les onze de la nit, el senyor Borbó s'ha retirat a les seves habitacions particulars; la senyora Borbó s'ha sentit compassiva i tendra: li ha fet pessigolles insinuants. El senyor Borbó se l'ha tret de sobre amb aquestes paraules:

—Victoria, déjate de historias, porque tengo un humor de peñeros y no estoy para niñerías ni armas al hombro.

La balada del cupó municipal

La setmana electoral els excita i els escanya; a la caixa no hi ha un ral, i els senyors del Banc d'Espanya fan l'aranya; i a les viles prenen mal els sectaris de les dretes, i no arriben les pessetes pel cupó municipal.

I EL BE NEGRE i tots els bens van cridant com unes feres: «Ai Senyor! Buxaderes, Requessens! Requessens i Buxaderes, que no ens paguen el cupó!»

Per desfer tantes raons el senyó Aiguader s'embarca, i en passar les estacions, esquerrans de bona marca, i gent carca, van dient-li en comissions: «Que ens enfonsin i enderroquin, i si ens toquen el que ens toquin, que no ens toquin els cupons!»

I EL BE NEGRE i tots els bens van cridant com unes feres: «Ai Senyor! Buxaderes, Requessens! Què darem a les cuineres, si no ens paguen el cupó?»

A Madrid tot li ve nou, i no veu perdiu ni guatlla, ni manera de fè un sou, i si el toquen a l'espatlla diu el batlle: «Jo no entenc com això es cou, tots afluixen quan apreto, i el senyó Indaleci Prieto em comença a amagar l'ou.»

I somiquen tots els bens i els cabrits que se'n adonen: «Ai Senyor! Buxaderes! Requessens! que els ministres l'ensarronen i no ens paguen el cupó!»

El rector dels Felipons va trobar la majordona fent brometa amb tres barons, i pujà dalt de la trona, tal com sona, i va dir: «Què tants sermons! Gent impia i publicana, jo em poleixo la sotana si no em paguen els cupons!»

I EL BE NEGRE i tots els bens van cridant genoll en terra plens d'unció: «Buxaderes, Requessens, decanteu-vos a l'Esquerra i que ens paguin el cupó!»

capellans de Jesús, perquè el públic no es doni compte del canvi.

Sastreria eclesiàstica, es traspasa. En donaran raó a Mosques, 3, 3.ª, 3.ª.

Liquidació sobrenatural! Hom ven a preus apocalíptics sotanes girables i convertibles en «trinxeres», capes pluvials blindades, bonets-parallamps, manteus, folrats de «mantón de Manila», etcètera, etc., i les següents novetats de la temporada: capes pluvials impermeables, teules d'Uralita, roquets de paper Bristol i sotana-pantalon.

Les noves tèmpores, que no tindran d'envejar res a les antigues, s'escauran el 25 d'aquest mes. No badar!

El Sindicat de Pesqueries de Bacallà d'Oslo, sembla que duu a cap actives gestions per tal d'aconseguir del Sant Pare un decret doblant la durada de la Quaresma.

Sunyol i Garriga, triomfant

Mentre hi parlem, va tastant diverses mostres de sucre. Home dinàmic, barreja l'activitat política amb les batalles industrials.

—Quina emoció li ha causat haver obtingut la votació més brillant de Catalunya?

—Una emoció esportiva i ciutadana.

—Com veu el moment actual?

—Com una exaltació d'esport i ciutadania.

—Què creu vostè de les properes Constitucions?

—Que caldrà molt d'esport i ciutadania.

—Si l'Estatut de Catalunya hi fos rebutjat, ¿quina actitud li

Excessos orals

A la nostra Redacció ens plouen a cabassos — que és la manera periodística de ploure — les anècdotes mitinesques de la passada campanya electoral. En la impossibilitat de publicar-les totes — omplirien quatre números i mig d'EL BE — anem a contar-ne unes quantes, com a tast.

Hi ha un poble que es diu — què hi farem! — La Beguda. L'orador, que era un prestigi local, va començar el discurs així:

—Amics de La Beguda!

Però encara va ésser millor el començament d'un parlament al poble de La Llagosta:

—Llagostins! — va dir l'orador.

Els llagostins es varen tornar vermells... de confusió.

PROU LITERATURA!

En Lluís Capdevila, en un míting celebrat a Hospitalet, ho va dir ben clar:

—Aquell règim era una m...! I com que el rei era un podrit, tota Espanya estava podrida!

L'ovació fou indescriptible, tan indescriptible, que en Lluís Capdevila es va emocionar, i amb un xic més li cau el monocolle dintre la copa del «bolado».

EL PREMI AL MARTIRI

A La Bisbal, com tothom sap, els elements avançats de la població van fer suspendre el míting de la Lliga. Els oradors foren convenientment apedregats i acompanyats amb crits i escàndol fins a llurs refugis.

L'Estelric, acompanyat d'una colla d'entusiastes — a cada minut que passava, menys entusiastes — varen amagar-se a la fonda. Mentrestant el poble, a fora, bramulava i demanava la pell del director de la F. B. M.

De tant en tant, un dels entusiastes estelricistes s'apuntava a treure el nas a fora. Dos minuts més tard, ja tornava a ésser dintre de la fonda amb l'americana a tres quarts de quinze, un ull de vellut i l'orella pengim-penjam.

Aleshores, l'Estelric s'adreçava gentilment a l'heroi de torn, i li dedicava, com a premi al seu martiri, un exemplar del seu llibre *Catalunya endins*.

—Catalunya endins? — va remugar un dels agraciats — jo preferiria La Bisbal enfora!

UN HOME SINCER

En un poble de la comarca d'Igualada. Parla l'alcalde:

—Amics! Us hauran dit, jo ja ho sé, que aquests darrers anys m'he entregat a la beguda. Doncs, és veritat! Sí, senyors! M'he emborratxat tantes vegades com he pogut. ¿I sabem per què? Doncs, per oblidar les penes, per evadir-me en el possible d'aquests set anys de vergonya i d'esclavatge, que...

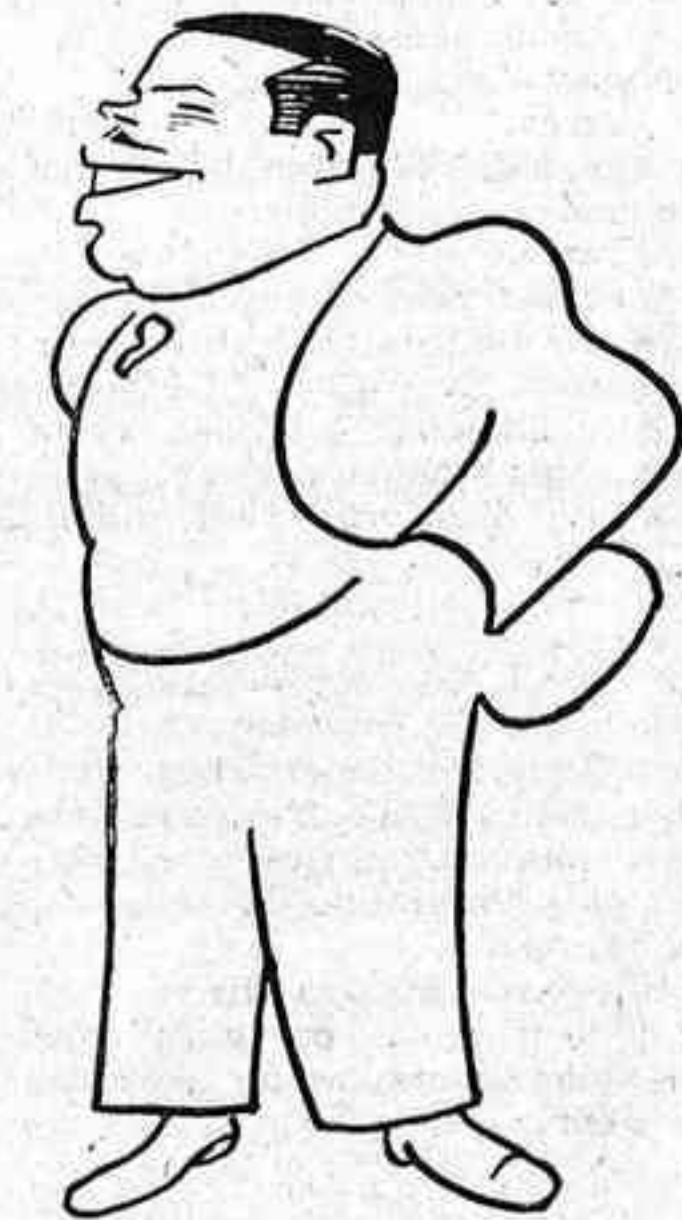
L'ovació no va deixar-li acabar el paràgraf.

POLÍTICA AGRARIA

L'Amadeu Aragay parla a Sant Sadurní. Públic de pagsos. L'orador els promet la terra, les cases, les pallisses, és a dir: l'oro i el moro.

Pel que es veu, en fa un gra massa. Així és que un company de presidència li estira l'americana, a tall d'advertència. Aleshores, l'Aragay fa una mica de marxa enrera, i diu:

—De totes maneres, l'amo sempre serà l'amo!

El Sr. Sunyol i Ciutadania

sembla més convenient i digna per als catalans?

—No quedaria més remei que enrobutir l'esport i la ciutadania.

—I no li sembla, senyor Sunyol i Garriga, que la qüestió social...

—Ja veig on va... però tot es redueix a esport i ciutadania.

—I del seu lema «esport i ciutadania» ¿vol donar-nos-en una explicació?

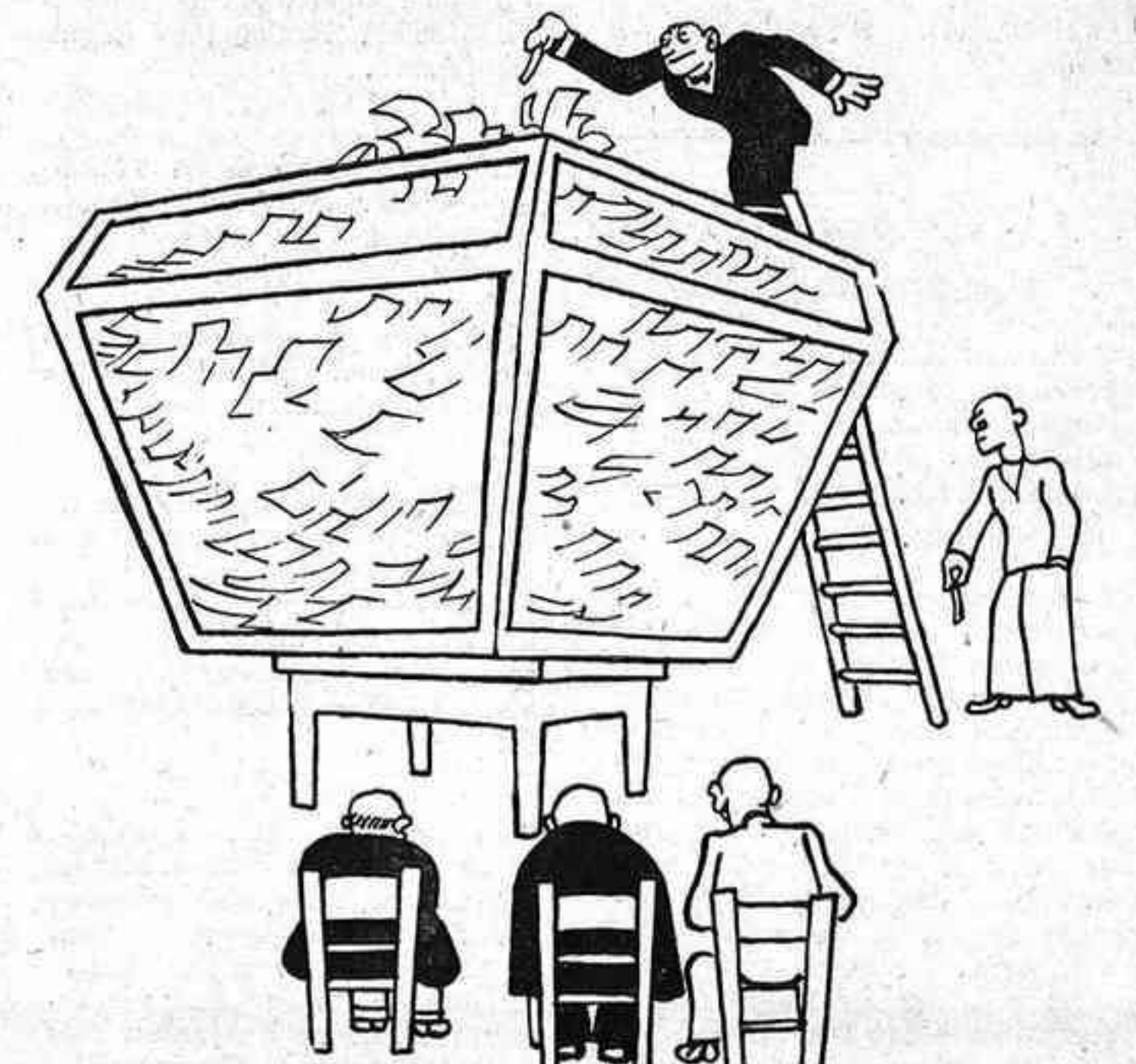
—Vostè mateix... que deu llegir la Rambla, perquè no hi escriu. Jo mai la llegeixo.

Els màrtirs del deure

El Mati, després de parlar d'una manera tendra i maternal dels esforços que fan «Els amics d'El Mati» i de fer constar que hi ha senyors que, sense donar-se'n vergonya, van a demanar diners per ells, fa saber que el diari catòlic se'n va del pis insuficient en el qual estava instal·lat fins ara, per traslladar-se a un veritable palau, del carrer de Fontanella.

I afegeix El Mati: «Es un sacrifici que ultrapassa les nostres forces, però que el fem de cara a Déu.»

Llançats ja en el pendent del sacrifici, la gent d'El Mati es proposen, d'aquí endavant, menjar ostres com a únic aliment. beure xampany Cordon Rouge per única beguda i usar el Rolls com a únic element de locomoció. I si ni així no van al cel, ni mai!

Model d'urna indispensable per al dia que el Senyor Macià torni a presentar-se en unes altres eleccions

Sembla imminent la fundació d'un convent al camp de Tarragona de Frares Cartoixos Reparadors Laics.

Males llengües asseguruen que el fundador de l'orde no és altre que Fra Antoni Rovira i Virgili que està desenganyat del món i de llurs pompes i eleccions.

A la capella del Palau de la Generalitat, molt aviat s'hi celebraran misses clandestines.

Els dies de massa despatx, els frares de Pompeia lloguen a preu fet algun capellà de l'església de Jesús, de Gràcia perquè els hi vagi a dir missa. Per aquestes ocasions, a Pompeia tenen un armari de barbes postisses que obliguen a posar-se als

tit d'una manera decent i s'ha pesat a dir missa amb un aparell telefònic al costat del missal.

A la missa assisteixen el senyor Borbó, la senyora, les noies, els nois, unes quantes dames de l'aristocràcia vestides de girls, el duc d'Alba, que va en cos de samarreta i porta uns pantalons de sense feina preciosos; a més a més hi ha el baró de Segur en qualitat de xofer del taxi que ha dut el Cardenal. Algú assegura que un subjecte misteriós que passa amb la bacina de les ànimes és el senyor Cambó, el qual duu una barba de les moltes que té de recanvi el P. Miquel d'Esplugues.

El Cardenal parla amb Nostre Senyor en llatí i parla en castellà per telèfon; parla baix i no se l'entén gaire. En un moment aixeca la veu i el nostre corresponsal recull aquesta frase:

—Sobre todo, que me reserven el blando de la rabadilla de Indalecio Prieto; me muero por él...

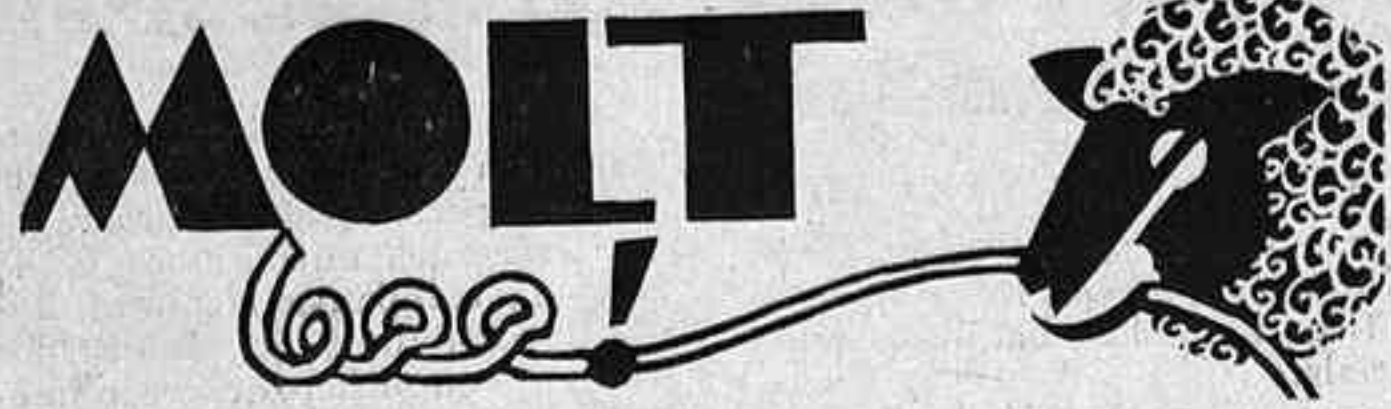
Acabada la missa, tothom va a prendre xocolata. Mentre la prenen, entren quatre criats amb un bagul molt gros. Obren el bagul: comencen a sortir cànules, sombrilles japoneses de paper, espantavelles i edicions de *Mi mando en Cuba* del general Weyler. Després treuen un sac; obren el sac i surt un bebè de cera que diu «papà» i «mamà»; la senyora del senyor Borbó se'l posa a la falda, i després de fregar-li la cara amb un tovalló i tenir-lo mitja hora dintre un cubell ple de sífo, el bebè es converteix en l'autèntic general Martínez Anido. El senyor Borbó diu:

—Ola, Anido, me gustabas más de lorón, pero en fin, habla.

—Pues nada, Majestad, que los tengo a todos enchiquerados. Los fieles de Navarra se los comen, i en Madrid el Padre Coñejos lo tiene dispuesto para que no se escape ni una rata.

—¿Y ese Macià, que me está jorobando hace dos meses? ¿Por qué no me trae a ese Macià?

—Macià no existe; los sepa-

Al Còmic fan una obra que es, titula: ¡Adelante, señores, pasen ustedes!

«El cinema matarà el teatre», diem.

Ara diem: «La política matarà el teatre».

Evidentment: els senyors Braulio Madrid i Paco Solsona ja no escriuen més revistes.

Visca la política? Visca!

Llegim: «El señor Giralt mostróse discretísimo en el chocanero papel de don Braulio.»

Nota aclaratòria: Aquest senyor Giralt que va mostrar-se discretíssim no té res a veure, com el lector haurà endevinat, amb el senyor Giralt de l'Ajuntament.

En Sagarra inaugurarà la temporada de català al Romea.

En Sagarra inaugurarà la temporada de català al Novetats.

En Sagarra... (Perdonin: ¿vostès tenen notícia que hi hagi alguna altra temporada per inaugurar? Encara que es tracti d'una parada de musclos...)

Copiem: «La Agrupació Artística de la Colla Llibertat Graciencas (Romeria de Sant Medí), celebrará el próximo sábado, día 4, a las diez de la noche, en el «Casal Terpsicore» (Antiguo Zorrilla), de la calle Libertad, 2 (G.), la segunda de sus veladas mensuales.»

Al que tregui l'entrellat d'aquest trencaclosques li regalarem un exemplar, dedicat, de Mi mando en Cuba, del general Weyler.

Diu La Veu: «Se'ns prega que fem constar que el senyor Joan Formaguera i la senyora Teresa Pujol també formen part de la companyia del Foment del Teatre Català, recentment constituïda.»

Podem dormir tranquils, dones, els lectors d'EL BE NEGRE: el senyor Formaguera i la senyora Pujol (fixin-s'hi bé: el senyor Formaguera i la senyora Pujol) són allà on eren.

La campanya Gelabert-Bonafé ha donat per terminada la seva actuació al Poliorama.

I per donar el relleu degut a aquest gran esdeveniment artístic, han publicat una nota als diaris, que diu: «La canícula fa que, malgrat l'èxit que vénen tenint les funcions a preus populars, hagi de donar-se per acabada la temporada.»

Què els en sembla? ¿Vostès s'ho creuen? Nosaltres tampoc!

En Manuel Sugranyes encara no ha tingut ocasió de poder tornar a fugir cap a Amèrica.

Ni l'empresari Gibert, tampoc. Està vist: els temps són dolents.

En Manuel Sugranyes encara no ha tingut ocasió de poder tornar a fugir cap a Amèrica.

Les artistes dels music-halls del Paral·lel, tornen a ensenyar. (Apa, que ja m'enteneu, curridus!)

Així ho han innovat al públic, en unes habilitatíssimes notes de protesta (publicitat gratuïta) els propis empresaris dels music-halls.

Volten per Catalunya una vintena de companyies de tournée. De bon començament, hom va assajar el drama patriòtic.

Fracs. Després, llançaren el drama republicà i simbòlic. Fracs. Darrerament, s'han tirat de ple a l'homenatge a Rossinyol.

Fracs. Decididament, l'única cosa que dona alguna pesseta, és el vodevil. Com més verd millor.

Però el més bonic del cas és que quan en Santpere va sortir per Catalunya, es va trobar amb què, abans d'ell, ja havien passat unes companyies amb molta més barra que la seva.

Fracs? En Santpere va dir: —A veure si per guanyar-me la vida hauré de fer la Passió d'Olesa!

El mestre Vives fa set anys que treballa en una obra per al teatre líric català.

Els optimistes calculen que cap allà l'any 1970 ja es podran començar els assaigs del prelude del primer acte.

I amb aquestes, en Sagarra vinga renegar per la terrassa del Colón!

Diuen, però no se sap del cert, que un dels locals de què disposa la Cinaes serà destinat a teatre, la vinent temporada.

L'únic que se sap del cert, és que si fan teatre no hi anirà ningú.

Una empresa editora de postals pornogràfiques ha contractat en ferm els bigotis dels senyors Màrius Aguilar i Leandre Cervera.

Sembla que la resta de llurs persones no els interessa, de moment.

El gos que Mossèn Camprubí va comprar la setmana passada ha presentat una justa queixa al Comitè paritari. Resulta que el seu reverend propietari pretenia fer-li pagar la dispesa.

Els senyors Miquel Vidal i Guardiola i Jesús (gràcies!) Cambó, s'han entregat de ple a la pràctica del nudisme.

A conseqüència d'això, les accions de la Chade han baixat deu punts.

L'escultor Fenosa és el millor escultor del món. (Gazetilla suplicada.)

L'Utrillo jr. és el millor crític d'art del món. (Gazetilla també suplicada.)

La Santíssima Trinitat, per a celebrar la calor que es fa sentir aquests dies, s'ha decidit a anar a passar una temporada en una de les finques que posseeix el conegut filàntrop i amic dels pobrets don Ramon Albó i Martí.

Els senyors Vallés i Pujals, Duran i Ventosa i Pare Miquel d'Esplugues, no s'han cansat de repetir que els agradava molt EL BE NEGRE, però EL BE NEGRE tampoc no es cansa de repetir que encara li agraden més a ell els senyors Vallés i Pujals, Duran i Ventosa i Pare Miquel d'Esplugues.

El bon cor del Paquito o el cas Nicolau-Companys

Sembla que Nicolau d'Olwer, en una d'aquestes escapades que fa a la platja va entrevistar-se amb el Paquito Madrid, i li va dir:

—Paquito, a Madrid em moro de calor, les xicotes que trobo pel carrer només fan que ficar-se amb el meu nas i amb la meua corbateta de trensilla.

En Lluís Companys

Als consells, en Largo Caballero intenta casar-me amb una cosina seva que duu braguer i lleigeix les novel·les del seu parent el Caballero Audaz; l'Alcalde Zamora m'atabala ensenyant-me postals pornogràfiques; en fi, Paquito, Madrid no s'ha fet per mi, el ministeri em ve ample i tinc ganes de jeure a la platja amb les senyores de Palestra.

En Paquito Madrid, que té un cor de cabell d'àngel, va contestar:

—No t'apuris, Nik, que jo t'ho arreglaré.

La manera com en Paquito Madrid ha organitzat el salvament de naufrag de Nicolau d'Olwer ha estat la següent: Primer ha fet aquesta mica de monòleg interior: «Jo seré subsecretari, faré aquest gran sacrifici per alliberar un amic; ara bé, subsecretari de què? És igual, l'important és trobar un ministre, potser, per exemple, en Companys, i de tot el demés ja se'n cuidarà en Pich i Pon, amb l'ajut dels bigotis i la ploma d'en Màrius Aguilar.»

En Companys, que no té un no pel Paquito, després d'assabentar-se dels plans del seu amic, no va tenir cap inconvenient d'anar a dinar a la Font del Lleó, amb el senyor Pich i Pon, però com que hi havia cinquanta reporters gràfics que s'esperaven, era necessari donar un motiu justificat a aquest àpat. Imagineu-vos el senyor Pich i Pon, que s'havia partit

tantes cireretes confitades amb en Martínez Anido, partint-se ara les olives amb en Companys!

El motiu es va trobar de seguida. En Companys feia l'immens sacrifici, tot per complaure, naturalment, Paquito Madrid, d'acceptar mil pessetes al mes com a director de La Calle; és clar que Companys no faria de director, i les mil pessetes aniria a parar als obrers sense feina i a l'obra pia de l'església de Sant Josep Oriol, que protegeix en Pich.

Amb això no n'hi havia prou; s'havia de fer públic una mena d'assalt al ministeri de Nicolau d'Olwer, i per això, a la porta de la Font del Lleó s'esperava Màrius Aguilar a punt de rebre ordres i menjant-se un sandwich de costella.

Com a conseqüència, els lectors de La Noche es van trobar realitzada tota la combinada del Paquito en uns titulars alarmants que van aparèixer el dimarts.

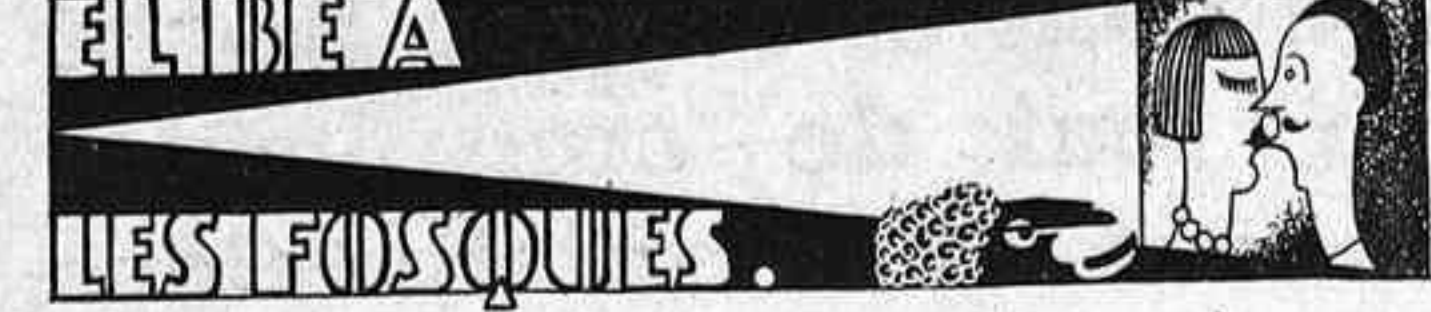
Segons els titulars, una «Personalidad de la Izquierda» deia a la direcció de La Noche que en Companys se n'anava a Madrid, a fer de Ministre, que mils telegrams demanaven la dimissió de Nicolau, i que «Acció Catalana es dissolvia».

Doncs bé, tot això no era res més que piadoses mentides filles de la gran amistat i del bon cor de Paquito, de Pich i Pon i de Màrius Aguilar. La «Personalidad de Izquierda» era un mer ninot de palla que varen vestir les mecanògrafes del senyor Pich, i que en Màrius, per acabar-lo de fer real, li va posar un parell de mitjons que acostuma a tenir en el calaix de la seva taula, per posar-se'ls els dies que va a veure comèdia francesa». Com que les boies eren de tanta consideració, no hi ha

En Nicolau d'Olwer

hagut altre remei que desmentir-les, i ara Paquito Madrid s'està inventant un truec més surrealista per a fer el sacrifici d'ésser subsecretari i per aconseguir que Nicolau d'Olwer pugui anar a la platja amb les xicotes de Palestra.

Coliseum. Un hombre de suerte, per Roberto Rey, el Maurice Chevalier espanyol. (Represa.)

Així ho diuen, almenys, els programes.

Que Roberto Rey (¿vostès el coneixen?) sigui el Chevalier espanyol, pot dir-se abans de l'estrena d'una pel·lícula, quan encara ningú no l'ha vista.

Ara, tractant-se d'una represa, trobem aquesta broma completament desplaçada.

A més, un home que es digui Rey (i això ja ho haurien de saber els senyors de la Paramount), té mala peça al teler, ara per ara.

Llegim que la producció vinent del director alemany Fritz Lang, aquell d'Una dona a la Lluna (que més bé mereixeria dir-se «a la lluna»), portarà el títol de M. La qual cosa no és un eufemisme per dissimular la paràbola de Cambronne.

Al Coliseum, vist que les repeses de pesci minutu no aconseguien entusiasmar el públic, van decidir tirar el barret al toc i ser-ne una com un cove.

Es tracta (el lector no haurà enaevinat) de la re-estrucció de El desfile del amor. Amo motiu a aquest esdeveniment, la Paramount ha enviat unes notes pregades als diaris, les quals, entre altres coses, diuen:

«La nueva copia es exactamente igual a la que fué presentada en el Coliseum durante seis meses consecutivos. Esto ovedece al deseo de la empresa de que cuantos sintieron en la pasada temporada una sensación de agrado que ninguna otra cinta ha logrado borrar, no se sientan defraudados y vuelvan a experimentar idénticos momentos de alegría y satisfacción.»

Es d'esperar que quan el públic sapiga que la nova còpia d'El desfile del amor és «exactament igual» a la que fou presentada anteriorment, l'entusiasme es desbordarà i les «taquilleres» del Coliseum no s'hi entendran de feina.

«Nosotros, que en el arte de Apolo no pasamos de ser unos aficionados, con más entusiasmo que conocimientos, no somos los más capacitados para discernir», etc., etc.

Aquest paràgraf forma part d'un article que sobre el cinema sonor publica el senyor Arc Voltaic (paraula: no es tracta d'en Pich) a El Noticiero.

El trist és que, després d'aquestes manifestacions de modestia, el senyor Arc Voltaic omple dues columnes i mitja parlant d'una matèria en la qual

és confessa absolutament ignorant.

Consti que, en les mateixes pàgines, el senyor Bernat i Duran omple encara moltes més columnes sobre teatre.

Per on es demostra que no hi ha res més encomanadís que els mals exemples.

Al Catalunya han tornat a donar Del mismo barro.

I no ha passat res. Ni s'han aixecat barricades al carrer, ni tan sols han incendiat el cinema.

...I després diran que aquest és un país revolucionari!

Nanuk, l'esquimal, ha estat repès al Lido Cinema. Neu, glay, glay, neu...

Inútil! Ni amb aquests elements refrescants ha estat possible fer anar la gent al Lido Cinema.

I això que Nanuk, l'esquimal, és un film de primer ordre. Potser precisament per això...

(El lector és pregat de fixar-se en la mala intenció amb què estan escrites aquestes ratlles.)

EL BE NEGRE ha estat l'únic periòdic de Barcelona que no ha rebut el següent solt, per a la seva publicació:

«Son muchas las personas que se hallan intrigadas y sorprendidas al penetrar en el suntuoso Salón Fantasio y notar el fresco y agradable ambiente que en el mismo se respira. Para satisfacer la natural curiosidad del público no tenemos inconveniente en divulgar el secreto, etcétera.»

El secreto és que hi ha ventiladors — pocs!

Comentari? Si fóssim la Solidaridad Obrera, diríem: —Arre allà, panteras!

Vostès ja es faran càrrec que en una època com aquesta és molt difícil omplir decentment una secció de cinema.

Tan difícil, almenys, com omplir un cinema.

De manera que... dissimulin!

N'hem fet un gra massa

EL BE NEGRE està una mica penedit dels trastorns que sembla que ha ocasionat a l'interior i a l'exterior de la família Xirau Palau.

Si bé EL BE NEGRE ha contribuït com pocs a la popularització dels simpàtics cognoms d'aquests ciutadans benemèrits, sembla que la tal popularització no ha estat igualment interpretada en les diferents esferes socials.

L'altra nit, a la impremta de L'Opinió, el senyor Antoni Xirau Palau, com és el director, escoltava la lectura de la ressenya de la sessió de l'Ajuntament que s'havia de donar a la lino-tip.

«Demana la paraula el senyor Xirau Palau»—va llegir el periodista.

—Treieu el Palau—féu, ràpid, el germà director.

L'ombra d'EL BE NEGRE planava en l'ambient...

En vista de tot això, EL BE NEGRE promet solemnement que, d'ací endavant, sols en el cas que la penúria de temes humorístics sigui extraordinària, no s'ocuparà més de la família Xirau Palau.

Notes de Societat

El nostre estimat amic Josep Maria Roviralta, dit també Uralita Roviralta, ha tornat de Londres en excellent estat; ens ha dit que en una casa particular, entre cock-tail i cock-tail li varen treure tres ossos del nas.

Aquesta feliç operació quirúrgica l'ha posat en estat de no roncar a les nits i de poder cantar missa; per aquesta última cerimònia, que revestirà una gran solemnitat dintre la primera quinzena d'octubre, el nostre amic Rafael Moraguetes (a) Moragues, es passa totes les nits en el yacht de Josep Maria Roviralta, s'opant i donant lliçons de solfeig al rotari possessor del vaixell.

INFORMACIÓ SENSACIONAL

Colom, fill de Cadaqués, es deia Xirau - Palau, com el seu antecessor Jesucrist

Fóra completament superflu que ara volguéssim fer història de les investigacions històriques del professor perau Lluís Ulloa. Tothom sap com després d'haver produït un gran enrenou en el món dels comerciants d'ous frescos va haver d'abandonar precipitadament la Península perquè, havent caigut Primo de Rivera i derrocada de contraccop la que aquest senyor explotava al Perú representat pel sindicalista del Lliure senyor Leguia Lliteres, va haver d'anar a fer-se càrrec al seu país de les investigacions històriques sobre el període dictatorial, perquè essent un dels pocs que l'havien vist de lluny, era el que més bé podia estudiar-lo d'una manera panoràmica.

Colom, doctor, quedava català, però el doctor Ulloa, que li havia donat una pàtria, l'havia deixat a l'hospici. ¿Qui eren els seus pares? Ah! ¿D'on era fill? Ah!

Nosaltres, però, que ens mirem les coses i els documents més a distància, d'un punt de vista més artístic que microscòpic, tal com s'han de mirar les coses d'art, a través del puny mig clos com si fos una ullera, ens hem trobat, d'una manera sobtada i casual, en situació de donar a Colom un poble natal i, si no una ascen-

dència, almenys una descendència. I hem dit malament dient «si no una ascendència», perquè precisament ens trobem en el cas de donar-li totes dues coses —i ben desinteressadament per cert.

Llegint els llibres del senyor Ulloa veiem sovint com Colom signava XPO FERENS. XPO! Què voldria dir XPO? Va ésser inútil que consultéssim diccionaris. No en vàrem treure l'aigua clara. XPO! Nom, certament, difícil de pronunciar, tant que es comprèn que Cristòfor Colom adoptés el de Cristòfor Colom com a més senzill i corrent. Va ésser, certament, un descobriment del qual nosaltres som els primers a parlar (el lector comprendrà que, en realitat, el descobriment és potser més nostre que de Colom, però l'hi cedim generosament). XPO!

Però un dia el senyor Josep Maria Folch i Torres donava al parc de la Ciutatella una conferència sobre les feres romàniques que es conserven al Museu, i aquella data, que no recordem, serà històrica. Repetidament, en una pintura i en una altra, apareixia el misteriós signe

XP

Fou una inspiració general: —Senyor Folch, senyor Tor-

res, què vol dir aquest signe? —Vàrem preguntar emocionats.

—Això?—respongué el senyor Folch i Torres a la vegada.— Això vol dir Crist.

—Crist! Ah! Ah!

Sembla que se'ns hagués trencat la corda del rellogete de l'esperit i s'hagués tornat a enganxar ella mateixa. Un núvol vermell passà per davant dels nostres ulls; les orelles ens xiulaven, i ens haguérem de sostenir en la marquesa de Villanueva de Wad-El-Jeltrú, per no caure.

—XP vol dir Crist! Crist, XPO FERENS, Cristòfor Colom! XP vol dir Xirau Palau!—vàrem barbotejar, i vàrem caure sense coneixement en braços de la senyoreta Isabel Llorach. Ens haguérem de retornar amb una copeta d'aigua de Rubinat-Llorach. Des d'aleshores el descobriment era fet; Colom tenia ascendència i tenia descendència: descendent de Crist, era ascendent dels Xirau Palaus, i, per tant, fill de Cadaqués.

Tenim entès que la família dels Xirau Palaus està ja fent les gestions pertinents per tal d'entrar en possessió de la «ganaderia» del Duque de Vera-gua, per als membres de la qual pensen adoptar l'il·lustre anagrama que fou la clau del descobriment.

XP

Fou una inspiració general: —Senyor Folch, senyor Tor-